

искаха да довършатъ всичкото четмо до край, а искаха да се учатъ на писмо и хесапъ (смѣтка), за да идатъ да учатъ пѣкъ и занаятъ. Тия ученици — писачи бѣха оставени на волята имъ, да седятъ, дето имъ е угодно въ училището, а лѣтно време седѣха по двора. Тѣхното писане се захващаше пакъ отъ азбуката, следъ това отъ срички, изречения и думи.

По смѣтане се учеха само дветѣ първи действия съ цѣли числа: събиране и изваждане. Най-голѣмото изкуство се състоеше въ това: да се нареждатъ колкото се може, по-многоцифрени числа, на примѣръ по 8 или 10 на редъ, било въ събиране или изваждане. Останалитѣ две действия се не учеха, защото и самитѣ даскали ги не знаеха, освенъ даскалъ Грую.

Подиръ това пишеха следнитѣ примѣри:

1

Учете се, деца,
На млади години,
Кога пристигне ви старость,
Да ви не е жалость.

2

Покосихъ перце, написахъ словце,
Дойде мушица, попи ми словце,
Азъ хвърлихъ дръвце, пребихъ ѝ крилце.
Поче мушица жално да плаче:

„Олеле ази клето сираче!
Защо си попихъ писано словце,
Та си останахъ безъ едно крилце?“

Съ това се свършваше цѣлия курсъ на келий-ното учение въ Клисуре.